

ASTRID ABELS

beeldend kunstenaar // // huurder

Astrid Abels heeft een lach van oor tot oor, wanneer ze vertelt over haar eerste ontmoeting met Carré. 'Dat was tijdens de Parade. Ken je dat? Dat is een landelijk rondtrekkend theater,' aldus Astrid, 'daar ga ik al vanaf dag één heen. Die allereerste dag was hier op het Carréterrein, in 1990. Dus de landelijke primeur van de Parade was gewoon in Tilburg, dat geloof je toch niet!' Ze beschrijft haar herinnering. 'Achteraan stond een tent met daarin twee vrouwen. Zij noemden zich de 'Levende Jukebox'. Je kon een nummer bestellen en dat zongen ze dan. Ze zongen heel goed, het was theatraal en supergrappig. Ik was zo onder de indruk daarvan. We gingen iedere avond naar de parade om naar die Jukebox te kijken. Ik had toen al wat affiniteit met de wereld van theater,

maar dit was de bevestiging; theater was het voor mij. Toen zijn mijn man en ik bij de Muze een cursus gaan doen.' De Muze was een zelfstandige theaterwerkplaats die in Carré zat. 'Dat is begin jaren negentig geweest. Gaandeweg hadden we steeds meer objecten die we gebruikten bij theatervoorstellingen. Zo hadden we een houten rolstoel, ski's, een grasmaaier, noem maar op. Toen zijn we een opslag gaan huren, hier in de kelder van Carré.' Inmiddels huren Astrid en haar man al meer dan 30 jaar een ruimte in dit pand voor hun theatergezelschap Theater Jaap. Op een gegeven moment zijn de theaterobjecten verhuisd naar een opslag op de eerste verdieping.

We praten ook over haar trouwdag. Waarom dat aan bod kwam? Astrid en haar man zijn in Carré getrouwd! 'In 1996 waren wij twaalf en een half jaar samen en zijn we in Zaal 16 getrouwd. Als feest gaven we een theaterdiner. We hadden gasten uitgenodigd en die kregen een vijf-gangen menu en tussendoor deden wij onze theateracts. Dus een écht theaterdiner zoals we door het hele land gaven, hebben we op onze eigen bruiloft ook gedaan. Wij gingen trouwen, maar we hebben die avond zelf opgetreden!' vertelt Astrid met terechte trots.

Astrid heeft 10 jaar geleden een carrièreswitch gemaakt. Ze besloot zich destijds fulltime te focussen op de beeldende kunst. Ze maakt kleurrijk, abstract werk in verschillende formaten. Ik vind het prettig om Astrid te horen praten over haar kunst. In iedere zin voel ik haar waardering voor het vak en die spreekt ze ook uit. 'Ik vind het zo fijn dat ik van het schilderen mijn dagtaak heb mogen maken, daar ben ik zo dankbaar voor.' Haar atelier is haar dierbaar, ze voelt zich hier als een vis in het water. Ieder atelier is eigen, je zult niet twee keer dezelfde tegenkomen. Zo is ook de werkplek van Astrid eigenzinnig, het voelt als een

woonkamer. Je ziet vrijwel geen gereedschap of werkmateriaal. Een tafeltje in de hoek met twee stoeltjes, een zitplek in het midden met kleurrijke kussens, een aantal mooie kasten en veel plaatjes, kaartjes en foto's aan de muren. Er hangt een voelbare warme sfeer in het atelier. 'Ik ben heel mijn leven op zoek naar waar ik me fijn voel, waar ik me behaaglijk voel. Ik kom hier binnen en het is alsof ik een mantel om me heen geworpen krijg.' Ik vraag haar het atelier in één woord te beschrijven. Ze reageert dezelfde seconde nog: 'Thuiskomen. Dit is voor mij één groot feest, één groot thuiskomen. Gemoedsrust. Maar dat is het hele gebouw voor mij. Ik ken het hier nu zo goed. Een gevoel van 'daar ben ik weer!'' Ze moet lachen. Haar positiviteit werkt aanstekelijk.

'Ik vind het contact met anderen binnen Carré erg fijn. Ik zie het als een cultureel bolwerk, en van mij mag dat alleen maar meer en meer bruisen. Het contact onderling mag wat mij betreft voor altijd groeien. En plekken zoals de Nachtzuster zijn goed.' Ik vraag haar naar de ervaring die ze heeft met de Nachtzuster. 'De eerste keer dat ik daar kwam waren er wat dj's volgens mij. Die kwamen allemaal gelijk een hand geven en vonden het leuk dat ik er was.' Ze waardeert de open houding van de Nachtzuster en raakt geïnspireerd door de jongere generatie. 'Ik ben laatst naar een filmavond geweest, die werd georganiseerd door heel jonge meiden. De film was ontzettend mooi en

raakte me. Na afloop heb ik nog lang met ze staan praten. Ik weet ook hoe moeilijk de coronatijd is geweest voor ons allemaal, en voor de jeugd. Dus ik gun het ons ook dat we er allemaal weer zijn.'

Tot slot ben ik benieuwd welk karakter het pand voor haar heeft. Carré is een gebouw, maar stel je zou het tegenkomen als een persoon? Is deze persoon oud of jong, hoe gedraagt deze zich? Ik merk dat veel huurders met wie ik in gesprek ga dit lastig vinden. Begrijpelijk, het is een gekke vraag. Maar Astrid Abels weet hier wel raad mee! Nog voor ik mijn volledige vraag heb gesteld, antwoordt ze: 'Een warmhartige moeder. Ik zit precies in het midden van het gebouw, en die zijde is een arm en die andere zijde is een arm. En die omhullen mij! Ik zit in de armen van een warmhartige moeder. Ze zorgt voor mij alsof ik op schoot genomen wordt.'

Astrid Abels heeft nog een boodschap aan iedereen: 'Kom langs! Ik zit op atelier 43.'

ASTRID ABELS
HUMANS OF CARRÉ - 2022